ĢENERĀLADVOKĀTA PAOLO MENGOCI [*PAOLO MENGOZZI*] SECINĀJUMI,
sniegti 2010. gada 24. jūnijā [1]

1. Ar šo prasību Apvienotā Karaliste lūdz Tiesu atcelt Padomes 2008. gada 23. jūnija Lēmumu 2008/633/TI par izraudzīto dalībvalstu iestāžu un Eiropola piekļuvi Vīzu informācijas sistēmai (VIS) konsultāciju nolūkos, lai novērstu, atklātu un izmeklētu teroristu nodarījumus un citus smagus noziedzīgus nodarījumus [2] (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums").

I — Atbilstošās tiesību normas

A — *Šengenas nolīgumi*

2. Apvienotajai Karalistei netika atļauts piedalīties apstrīdētā lēmuma pieņemšanā, jo tas tika uzskatīts par tādu, ar kuru papildina ar Šengenas nolīgumiem izveidoto vīzu jomu, kuru īstenošanā attiecīgā valsts nepiedalās. Tomēr Apvienotā Karaliste uzskata, ka apstrīdēto lēmumu var uzskatīt par policijas sadarbības jomā, nevis vīzu jomā veiktu pasākumu.

3. Kā zināms, 1985. gadā pirmos Šengenas nolīgumus noslēdza Francija, Vācija, Beļģija, Luksemburga un Nīderlande, lai radītu telpu bez iekšējām robežām (tā saukto "Šengenas zonu"). Pēc tam šiem nolīgumiem pievienojās citas dalībvalstis, un 1997. gadā ar Amsterdamas līgumu attiecīgais tiesiskais regulējums tika iekļauts Eiropas Savienībā. Proti, to izdarīja, Līgumam pievienojot attiecīgu protokolu [3] (turpmāk tekstā — "Šengenas protokols"), ar kuru atļāva izveidot pastiprinātu sadarbību attiecīgajā jomā.

1 — Oriģinālvaloda — itāļu.

2 — OV L 218, 129. lpp.

3 — Protokols (Nr. 2), ar ko iekļauj Šengenas *acquis* Eiropas Savienības sistēmā. Kopš Lisabonas līguma stāšanās spēkā Šengenas protokols ir kļuvis par Protokolu Nr. 19 un tas tika nedaudz grozīts. Tomēr redakcija, uz kuru ir jāatsaucas šajā lietā, ir iepriekšējā.

4. Šengenas protokola 4. pantā ir paredzēts:

"Īrija un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, kuras nesaista Šengenas *acquis*, jebkurā brīdī var lūgt dalību dažos vai visos šā *acquis* noteikumos.

Padome par šādu lūgumu pieņem lēmumu, pastāvot vienprātībai starp tās 1. pantā minētajiem locekļiem un attiecīgās valsts valdības pārstāvi."

5. Saskaņā ar Šengenas protokolu Apvienotā Karaliste lūdza un tai atļāva piedalīties dažos Šengenas *acquis* noteikumos. Padome Lēmumā 2000/365/EK [4] ir definējusi jomas, kurās attiecīgā dalībvalsts var līdzdarboties. Nav šaubu, un tas netiek apstrīdēts šajā lietā, ka Apvienotā Karaliste nepiedalās tajā Šengenas *acquis* jomā, kas attiecas uz sadarbību vīzu jomā [5].

4 — Padomes 2000. gada 29. maija Lēmums 2000/365/EK par Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes lūgumu piedalīties dažu Šengenas *acquis* noteikumu īstenošanā (OV L 131, 43. lpp.).

5 — Apvienotā Karaliste savos rakstveida apsvērumos atgādina, ka tā piedalās lielākajā daļā Šengenas *acquis* jomās, kas ir saistītas ar policiju un drošību, bet tā nepiedalās visā tajā, kas ir saistīts ar iekšējo robežu atcelšanu un personu pārvietošanos.

B — *Vīzu informācijas sistēma*

6. Vīzu informācijas sistēma (turpmāk tekstā — "VIS") tika izveidota ar Lēmumu 2004/512/EK [6], lai radītu dalībvalstu kopēju sistēmu vīzu jomā, it īpaši, lai valstu kompetentām iestādēm būtu datubāze šajā jomā.

7. Lēmumu 2004/512/EK pieņēma, pamatojoties uz Līguma trešās daļas IV sadaļā esošā 66. panta [7] juridisko pamatu, saskaņā ar kuru "Padome [..] paredz pasākumus, lai jomās, uz ko attiecas šī sadaļa, nodrošinātu sadarbību starp atbilstīgām dalībvalstu valsts pārvaldes iestādēm, kā arī starp šīm iestādēm un Komisiju". Attiecīgajā sadaļā tiek definētas šādas jomas — "vīzu politika, patvēruma politika, imigrācijas politika un cita politika, kas saistīta ar personu brīvu pārvietošanos".

8. Lēmuma 2004/512/EK preambulas 11. apsvērums ir formulēts šādi:

"Šis lēmums turpmāk attīsta Šengenas *acquis* noteikumus, kurus nepiemēro Apvienotajā Karalistē, kā tas paredzēts Padomes Lēmumā 2000/365/EK [..]. Apvienotā

6 — Padomes 2004. gada 8. jūnija Lēmums 2004/512/EK, ar ko izveido Vīzu informācijas sistēmu (VIS) (OV L 213, 5. lpp.).

7 — Šobrīd LESD 74. pants.

Karaliste nepiedalās šā lēmuma pieņemšanā, un tāpēc lēmums neuzliek tai saistības, un to nepiemēro Apvienotajai Karalistei."

9. Ar nolūku izstrādāt detalizētu VIS sistēmu pēc Lēmuma 2004/512/EK pieņemšanas tika pieņemta Regula Nr. 767/2008 [8]. Arī šīs regulas juridiskais pamats ir EK līguma trešās daļas IV sadaļa. Kā tas ir precizēts preambulas 29. apsvērumā, Apvienotā Karaliste nav piedalījusies tās pieņemšanā un tā nav tai saistoša.

C — *Apstrīdētais lēmums*

10. Apstrīdētā lēmuma mērķis ir īpašos apstākļos ļaut izraudzīto dalībvalstu iestādēm un Eiropolam piekļūt VIS, lai novērstu, atklātu un izmeklētu īpaši smagus noziedzīgus nodarījumus. Ņemot vērā, ka ar VIS kā tādu nav saistīti uzdevumi attiecībā uz noziedzīgo nodarījumu novēršanu un sodīšanu, attiecīgā īpašā piekļuve apstrīdētajā lēmumā tiek uzskatīta par izņēmuma gadījumu. Tā 1. pantā ir īpaši paredzēts, ka tā ir piekļuve "konsultācijas nolūkā" un tā ir attiecināma vienīgi uz tiem gadījumiem, kuros konsultācijas mērķis ir novērst vai apkarot teroristu nodarījumus un citus smagus noziedzīgus nodarījumus.

11. Apstrīdētā lēmuma juridiskais pamats ir LES 30. panta 1. punkta b) apakšpunkts un 34. panta 2. punkta c) apakšpunkts [9].

12. Apstrīdētā lēmuma preambulas apsvērumos ir noteikts šādi:

"(1) [..] VIS izveide ir viena no galvenajām ierosmēm Eiropas Savienības politikā, kuras mērķis ir radīt brīvības, drošības un tiesiskuma telpu. VIS mērķim vajadzētu būt uzlabot kopējās vīzu politikas īstenošanu, un šai sistēmai būtu jāveicina arī iekšējā drošība un cīņa pret terorismu skaidri noteiktos un kontrolētos apstākļos.

[..]

8 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada. gada 9. jūlija Regula (EK) Nr. 767/2008 par Vīzu informācijas sistēmu (VIS) un datu apmaiņu starp dalībvalstīm saistībā ar īstermiņa vīzām (VIS regula) (OV L 218, 60. lpp.).

9 — Līdz ar Lisabonas līguma spēkā stāšanos šie tiesību noteikumi tika atcelti un policijas sadarbības joma tika pārcelta uz LESD [Līgums par Eiropas Savienības darbību], kur šobrīd tā ir iekļauta tajā pašā sadaļā (trešās daļas V sadaļā) kopā ar tiesību normām, uz kurām ir balstīta pastiprinātā sadarbība vīzu jomā. Šis jaunais novietojums paver jaunas interesantas perspektīvas, uz kurām tāpat tika norādīts tiesas sēdē — Padome apgalvoja, ka gadījumā, ja lēmums būtu jāpieņem šobrīd, tad apstrīdēto lēmumu varētu balstīt uz atšķirīgu juridisko pamatu. Tomēr šādi apsvērumi nav nozīmīgi šī strīda atrisināšanas nolūkā.

(5) Šis lēmums papildina Eiropas Parlamenta un Padomes [..] Regulu (EK) Nr. 767/2008 [..], ciktāl tas paredz juridisku pamatu saskaņā ar VI sadaļu Līgumā par Eiropas Savienību, ļaujot izraudzītajām iestādēm un Eiropolam piekļūt VIS.

(6) [..] Ir būtiski nodrošināt, lai pienācīgi pilnvarotais personāls, kam ir tiesības piekļūt VIS, būtu tikai tās personas, kurām "informācija ir vajadzīga" un kurām ir atbilstīgas zināšanas par datu drošību un datu aizsardzības noteikumiem.

[..]

(13) Šis lēmums papildina tos Šengenas *acquis* noteikumus, kuru īstenošanā Apvienotā Karaliste nepiedalās saskaņā ar Padomes Lēmumu 2000/365/EK [..]. Tādēļ Apvienotā Karaliste nepiedalās šā lēmuma pieņemšanā un tas nav Apvienotajai Karalistei saistošs un neattiecas uz to.

[..]

(15) Tomēr saskaņā ar Padomes Pamatlēmumu 2006/960/TI [..] to dalībvalstu kompetentās iestādes, kuru izraudzītajām iestādēm ir piekļuve VIS saskaņā ar šo lēmumu, var sniegt VIS iekļautu informāciju Apvienotajai Karalistei un Īrijai un informāciju no valsts vīzu reģistriem Apvienotajā Karalistē un Īrijā var sniegt citu dalībvalstu kompetentajām tiesībaizsardzības iestādēm. Lai Apvienotās Karalistes un Īrijas centrālās iestādes jebkādā veidā varētu tieši piekļūt VIS — ņemot vērā, cik lielā mērā šīs valstis šobrīd piedalās Šengenas *acquis* īstenošanā —, būtu vajadzīgs nolīgums starp Kopienu un šīm dalībvalstīm, kas, iespējams, būtu jāpapildina ar citiem noteikumiem, kuros precizēti šādas piekļuves nosacījumi un procedūras.

[..]"

II — Tiesvedība Tiesā

13. Apvienotā Karaliste ar savu prasības pieteikumu, kurš kancelejā iesniegts 2008. gada 10. novembrī, lūdza atcelt apstrīdēto lēmumu, jo ar to šī dalībvalsts netiek iekļauta tā pieņemšanā.

14. Padome, kuru atbalsta Komisija, lūdz prasību noraidīt kā nepamatotu.

15. Lietas dalībnieki tika uzklausīti 2010. gada 14. aprīļa tiesas sēdē. Attiecīgajā tiesas sēdē Spānijas Karaliste izteica mutvārdu apsvērumus Padomes prasījumu atbalstam.

III — Ievada apsvērumi

16. Pirms detalizēti izskatīt lietas dalībnieku argumentus un to pamatotību, vispirms ir precīzi jānosaka strīda apmērs. Ir tādi elementi, par kuriem, neskatoties uz to, ka par tiem tika diskutēts tiesvedībā, nav strīda starp lietas dalībniekiem.

17. Pirmkārt, nav strīda par to, ka Apvienotā Karaliste nepiedalās Šengenas *acquis* attiecībā uz vīzu jomu, tostarp it īpaši VIS.

18. Otrkārt, visi lietas dalībnieki piekrīt, ka juridiskais pamats, kas ir izmantots apstrīdētā lēmuma pieņemšanai (proti, kā iepriekš norādīts — LES 30. un 34. pants), ir pareizs.

19. No juridiskā viedokļa vienīgais aspekts, attiecībā uz kuru lietas dalībniekiem ir atšķirīgs viedoklis, kurš ir jāatrisina Tiesā, attiecas uz to, vai ir pareizi uzskatīt, ka apstrīdētais lēmums ir uzskatāms par tādu, ar kuru papildina Šengenas *acquis* vīzu jomā.

IV — Lietas dalībnieku argumenti

A — *Apvienotās Karalistes nostāja*

20. Apvienotā Karaliste lūdz atcelt apstrīdēto lēmumu saskaņā ar LES 35. panta 6. punktu un apgalvo, ka ir pārkāptas Līguma un/vai būtiskas formas prasības. Apvienotās Karalistes apgalvojuma pantā ir uzskats, ka minētais lēmums nav pasākums, ar kuru tiek papildināta kopējā vīzu politika, bet gan ir pasākums, kas ir veikts policijas sadarbības jomā, kā uz to tostarp norāda juridiskais pamats, kuru Padome izmantoja šī lēmuma pieņemšanai.

21. Apvienotā Karaliste atzīst, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru gadījumā, ja apstrīdētais lēmums ir jāuzskata par tādu, ar kuru tiek papildināts Šengenas *acquis* vīzu jomā, šai dalībvalstij nevar būt nekādu tiesību piedalīties

tā pieņemšanā. Tomēr, ņemot vērā, ka šāds pieņēmums nav iespējams, Apvienotajai Karalistei, kas piedalās policijas sadarbības jomā, vajadzēja atļaut piedalīties lēmuma pieņemšanā.

22. Apvienotā Karaliste apgalvo, ka pati Komisija savā sākotnējā priekšlikumā lēmumam bija atzinusi tās tiesības piedalīties VIS piekļuves mehānismam, lai novērstu un cīnītos pret terorismu un citiem smagiem noziedzīgiem nodarījumiem.

23. Kā tas norādīts Tiesas judikatūrā, lai noskaidrotu, uz kuru Šengenas sadarbības politikas jomu ir attiecināms apstrīdētais lēmums, ir jāatsaucas uz tā mērķi un saturu. Tomēr ne apstrīdētā lēmuma mērķim, ne saturam nav saistības ar vīzu politikas jomu, jo šī tiesību akta vienīgais mērķis ir efektīvāk cīnīties pret konkrēta veida noziedzīgiem nodarījumiem.

24. Pēc Apvienotās Karalistes uzskatiem, Padomes izvēle uzskatīt, ka apstrīdētais lēmums ir pasākums, ar kuru tiek papildināta Šengenas sadarbība vīzu jomā, ir kļūdaina, jo ir pieļauta būtiska pretruna — Padome būtībā nevarēja par juridisko pamatu vienlaicīgi izmantot Līguma par ES VI sadaļā esošos pantus, kuri attiecas uz policijas sadarbības jomu, un šī pasākuma pieņemšanas nolūkā noteikt, ka tas ir ar vīzu politikas jomu saistīts pasākums. Ja apstrīdētais lēmums patiešām attiecas uz vīzu jomu, tad tā juridiskajam pamatam vajadzētu būt EK līguma trešās daļas IV sadaļai.

25. Visbeidzot, Apvienotā Karaliste atzīst, ka gadījumā, ja tās nostāja tiks pieņemta, varētu rasties problēmas saistībā ar Islandes, Norvēģijas un Šveices līdzdalību sistēmā, kura tika izveidota ar apstrīdēto lēmumu. Faktiski šīs valstis piedalās Šengenas sadarbībā vīzu jomā, bet nepiedalās policijas sadarbības jomā. Tomēr Apvienotā Karaliste, pirmkārt, norāda, ka sekas, kas trešām valstīm var rasties no apstrīdētā lēmuma juridiskās kvalifikācijas, nevar mainīt to objektīvo raksturu, kāds ir šai kvalifikācijai. Otrkārt, šī dalībvalsts norāda, ka tā ir pilnībā labvēlīgi noskaņota un gatava meklēt risinājumu, kas katrā ziņā ļautu šīm trešām valstīm līdzdarboties attiecīgajā sistēmā.

B — *Padomes nostāja*

26. Padome pilnībā apstrīd Apvienotās Karalistes argumentus.

27. Vispirms Padome norāda, ka saskaņā ar šobrīd spēkā esošo tiesisko regulējumu

Apvienotā Karaliste jau var piekļūt VIS esošiem datiem, pamatojoties uz Pamatlēmumu 2006/960/TI [10], vienīgā atšķirība ir tā, ka saskaņā ar pašreizējo sistēmu šī piekļuve ir netieša, bet Apvienotā Karaliste, piedaloties apstrīdētā lēmuma pieņemšanā, vēlas iegūt tiešu piekļuvi.

28. Padome apstrīd Apvienotās Karalistes argumentu, saskaņā ar kuru apstrīdētā lēmuma procedūra nebija atbilstīga. Faktiski, pēc Padomes uzskatiem, apstāklim, ka pasākuma juridiskais pamats ir atrodams LES VI sadaļā, nevis EK līguma IV sadaļā, nav nekādas nozīmes, lai noteiktu, vai ar apstrīdēto lēmumu tiek papildināts Šengenas *acquis* vīzu politikas jomā. Faktiski nevienā tiesību noteikumā nav paredzēts, ka ir jābūt saiknei starp juridiskā pamata izvēli un Šengenas *acquis* jomu, attiecībā uz kuru tiek pieņemts kāds pasākums.

29. Mērķis, kuru cenšas sasniegt ar apstrīdēto lēmumu, ir tieši papildināt VIS ar īpašiem noteikumiem attiecībā uz piekļuvi vīzu datubāzei, lai novērstu un cīnītos pret noziedzību. Līdz ar to juridiskā pamata izvēle ir pareiza, jo LES 30. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir paredzēts, ka sadarbība ir "atbilstīgas informācijas apkopošana, glabāšana, apstrāde, analīze un apmaiņa [..], jo īpaši ar Eiropola starpniecību".

30. Padome apstrīd Apvienotās Karalistes piedāvāto risinājumu, saskaņā ar kuru kritēriji, pamatojoties uz kuriem tiek pārbaudīta piederība kādai noteiktai Šengenas *acquis* jomai, ir tikai klasificējamā pasākuma saturs un mērķis. Saskaņā ar Tiesas judikatūru attiecīgajā jomā netiek pieprasīta šāda vienāda piekļuve. Tieši pretēji, pēc Padomes uzskatiem, papildus pasākuma saturam un mērķim ir jāņem vērā arī Šengenas *acquis* saskaņotības kritērijs. Uz šādu kritēriju uzmanība tika vērsta, piemēram, Lēmumā 2000/365/EK.

31. Pēc Padomes uzskatiem, skatoties gan no funkcionālā, gan no saturiskā viedokļa, apstrīdētais lēmums ir saistīts ar VIS regulējumu. Tas, ka apstrīdētā lēmuma juridiskais pamats ir atšķirīgs no VIS regulējuma juridiskā pamata, nekādi neietekmē iespēju attiecīgo pasākumu uzskatīt par tādu, ar kuru tiek papildināts VIS regulējums. Padome atzīst, ka, skatoties uz apstrīdēto lēmumu nošķirti, to nevarētu uzskatīt par tādu, kas ir saistīts ar Šengenas nolīgumiem, bet tomēr ir svarīgi, ka šis lēmums norāda uz objektīvu saistību

10 — Padomes 2006. gada. gada 18. decembra Pamatlēmums 2006/960/TI par Eiropas Savienības dalībvalstu tiesībaizsardzības iestāžu informācijas un izlūkdatu apmaiņas vienkāršošanu (OV L 386, 89.lpp.).

ar tiesību noteikumiem, kas attiecas uz VIS. Turklāt jāņem vērā, ka VIS, pretēji tam kā to vēlas pasniegt Apvienotā Karaliste, nav tāda sistēma, kurai būtu divi atsevišķi mērķi, proti, vīzu politikas pārvaldība, no vienas puses, un noziedzīgo darbību novēršana, kā arī apkarošana, no otras puses. Padome uzsver, ka VIS vienīgais galvenais mērķis ir starp dalībvalstu iestādēm, kuras veic imigrācijas un pārbaudes uz robežām, nodrošināt informācijas apmaiņu saistībā ar [ieceļošanas] vīzām un policijas iespēja piekļūt šādai sistēmai salīdzinājumā ar galveno mērķi ir jāuzskata tikai par sekundāru un papildinošu. Turklāt ir svarīgi, norāda Padome, ka šī policijas piekļuve tiek piešķirta tikai ar nolūku to lasīt un nav paredzēta iespēja pievienot vai grozīt VIS esošos datus.

C — *Komisijas un Spānijas Karalistes nostāja*

33. Komisija iestājās lietā, lai atbalstītu Padomes nostāju, un piekrīt tās argumentiem. It īpaši Komisija uzstāj uz Šengenas *acquis* saskaņotības principu un to, ka VIS sistēmu nevar uzskatīt par tādu, kurai ir divi mērķi.

34. Attiecībā uz tās sākotnējo priekšlikumu, kura rezultātā tika pieņemts apstrīdētais lēmums, Komisija precizē, ka šajā priekšlikumā nekādi netika paredzēta iespēja to pilnībā piemērot Apvienotajai Karalistei, jo tajā būtībā bija paredzēts vienīgi tas, ka Apvienotajai Karalistei un Īrijai ir netieša piekļuve.

32. Tāpat Padome norāda, ka gadījumā, ja piekristu Apvienotās Karalistes nostājai, tad Islande, Norvēģija un Šveice tiktu izslēgtas no lēmuma piemērošanas jomas un tādējādi rastos paradoksālas sekas, ka trešām valstīm, kuras, neskatoties uz to, ka tās pilntiesīgi piedalās VIS pārvaldībā un izmanto to, nevarēs tai [VIS] piekļūt, lai novērstu un apkarotu noziedzīgus nodarījumus. Tādējādi šīs valstis, salīdzinot ar tādām citām valstīm (Apvienotā Karaliste un Īrija), kuras nepiedalās VIS, nonāktu neizdevīgākā situācijā.

35. Spānijas Karaliste, kas sniedza vienīgi mutvārdu apsvērumus, arī uzskata, ka Padomes nostāja ir pareiza. It īpaši šī dalībvalsts uzskata, ka, pat ja apstrīdēto lēmumu izskatītu, pamatojoties tikai uz kritērijiem par saturu un mērķi, tik un tā tas būtu jāuzskata par tādu, ar kuru tiek papildināts Šengenas *acquis* vīzu politikas jomā, jo apstrīdētā lēmuma saturs un mērķis attiecas tikai uz noteikumiem par piekļuvi datubāzei, kas, kā zināms, iekļaujas Šengenas pastiprinātās sadarbības jomā, kurā nepiedalās Apvienotā Karaliste.

V — Vērtējums

ir ļaut darboties pašreizējai sistēmai, negrozot to līdz brīdim, kad Padome būs pieņēmusi jaunu lēmumu.

A — *Ievada apsvērumi*

1) Apvienotās Karalistes prasība

36. Apvienotā Karaliste Tiesā iesniegto prasību ir noformulējusi neierastā veidā. Faktiski šī dalībvalsts, no vienas puses, lūdz atcelt apstrīdēto lēmumu. No otras puses, tā lūdz Tiesu atstāt spēkā apstrīdētā lēmuma noteikumus, izņemot tos noteikumus, ar kuriem Apvienoto Karalisti izslēdz no līdzdalības lēmumā paredzētā VIS piekļuves mehānismā.

39. Jānorāda, ka Apvienotās Karalistes prasībā tika konstatēta noteikta neatbilstība (it īpaši skat. 116. punkta b) apakšpunktu) tam, ko tā apgalvoja tiesas sēdē. Savu prasību atstāt spēkā apstrīdētajā lēmumā paredzētos noteikumus tā ir acīmredzami attiecinājusi vienīgi uz tām daļām, pamatojoties uz kurām Apvienotajai Karalistei netiek liegta piekļuve VIS policijas nolūkos, un līdz ar to šķiet, ka šī dalībvalsts būtībā pakārtoti lūdz, lai tai nekavējoties tiktu piešķirta piekļuve attiecīgajai datubāzei. Savukārt tiesas sēdē, kā minēts iepriekš, Apvienotā Karaliste atzina, ka tā apzinās, ka arī atcelšanas gadījumā tās policija varēs iegūt tiešu piekļuvi datubāzei tikai pēc tam, kad būs pieņemts jauns tiesību akts.

37. Skatoties no formāla viedokļa, Apvienotās Karalistes prasības otro daļu varētu uzskatīt par prasību, kas ir formulēta saskaņā ar EKL 231. pantu, kā rezultātā noteiktas apstrīdētā lēmuma radītās sekas paliek spēkā līdz brīdim, kad likumdevējs būs noteicis jaunu pasākumu.

40. Tomēr šis aspekts, manuprāt, ir diezgan otršķirīgs. Faktiski šajā lietā nav izpildīti tādi objektīvi nosacījumi, kas vajadzīgi, lai varētu tikai daļā atcelt apstrīdēto lēmumu, un līdz ar to arī tādi apstākļi, kas vajadzīgi, lai atstātu spēkā tikai dažas tā daļas.

38. Tiesas sēdē Apvienotā Karaliste apgalvoja, ka tās prasība atstāt spēkā noteiktas ar lēmumu radītās sekas ir saprotama tādējādi, ka tā attiecas uz visu apstrīdēto lēmumu. Līdz ar to šādas spēkā esamības atstāšanas mērķis

41. Jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru Kopienu tiesību aktu var daļēji atcelt tikai tiktāl, ciktāl tas attiecas uz daļām, kuras ir iespējams "nodalīt" no pārējās tiesību

akta daļas, un ja tiesību akta daļējas atcelšanas rezultātā netiek grozīta šī tiesību akta būtība [11].

42. Savukārt šajā gadījumā trūkumi, uz kuriem norāda Apvienotā Karaliste, attiecas ne tikai uz kādu konkrētu apstrīdētā lēmuma daļu, bet gan uz šo lēmumu kopumā. Dalībvalstu izvēle piedalīties tiesību akta pieņemšanā nav kāda konkrēta šī tiesību akta daļa, kuru viegli var atdalīt no pārējā tiesību akta. Acīmredzami, ka gadījumā, ja uzskatītu, ka Apvienotajai Karalistei un Īrijai ir tiesības piedalīties apstrīdētā akta pieņemšanā, šīm dalībvalstīm būtu tiesības/pienākums izteikt savu viedokli un piedalīties balsojumā pilnīgi par visu tiesību aktu. Kā Padome pareizi norādīja savos rakstveida apsvērumos, jebkāda šāda veida prettiesiskuma rezultātā vajadzētu pilnībā pārskatīt visu apstrīdēto lēmumu. Citiem vārdiem sakot, Savienības likumdevējam vajadzētu, tā teikt, visu sākt no sākuma.

43. Līdz ar to, ja tiktu apmierināti Apvienotās Karalistes izvirzītie argumenti, vienīgais lēmums, kuru Tiesa varētu pieņemt, būtu pilnībā atcelt apstrīdēto lēmumu.

11 — 2008. gada 11. decembra spriedums lietā C-295/07 P Komisija/*Département du Loiret* (Krājums, I-9363. lpp., 105. un 106. punkts un tajos minētā judikatūra).

2) Par Komisijas sākotnējo priekšlikumu

44. Apvienotā Karaliste, kā iepriekš minēts, uzskata, ka priekšlikumā, kuru Komisija sākotnēji izstrādāja nolūkā pieņemt apstrīdēto lēmumu, Apvienotās Karalistes policijas iestādēm bija paredzēta iespēja piekļūt informācijai. Pēc šīs dalībvalsts uzskatiem, tas pierāda tās nostājas pareizību, jo apstiprina, ka apstrīdēto lēmumu nevar uzskatīt par tādu, ar kuru tiek papildināts Šengenas *acquis* vīzu jomā.

45. Šajā sakarā, pirmkārt, jānorāda, ka Komisijas sākotnējais priekšlikums — tiktāl, ciktāl tas varētu sniegt noderīgu informāciju, kas palīdzētu noskaidrot šajā lietā esošos īpašos apstākļus — acīmredzami nav nozīmīgs, lai noteiktu apstrīdētā lēmuma prettiesiskumu.

46. Tieši pretēji, jāņem vērā kāds svarīgs apstāklis. Perspektīva, uz kuru balstījās Komisijas priekšlikums, ir pavisam atšķirīga no tās, uz kuras ir balstīts apstrīdētais lēmums. Papildus tam, ka tajā ir paredzēts, ka Šengenas valstu policijas iestādēm ir tieša piekļuve VIS, tāpat tajā ir noteikta datubāzes apmaiņa starp dalībvalstīm, kuras piedalās VIS — no vienas puses — un dalībvalstīm, kuras nepiedalās VIS (Apvienotā Karaliste un Īrija) — no otras puses. Līdz ar to tas būtu pilnīgi loģiski, ka šāds priekšlikums balstītos uz pieņēmumu, ka arī

Apvienotajai Karalistei vajadzētu piedalīties šī lēmuma pieņemšanā, jo arī tai jādod piekļuve savai datubāzei vīzu jomā.

47. Turklāt jānorāda, ka arī Komisijas sākotnējā priekšlikumā dalībvalstīm, kuras nepiedalās VIS, nebija paredzēta iespēja tieši piekļūt datubāzei un priekšlikuma 6. pantā tika paredzēts netiešas piekļuves mehānisms, kas ir balstīts uz pieprasījumu, kas tiek veikts, izmantojot kādas dalībvalsts, kas piedalās VIS, iestādi.

48. Apstrīdētais lēmums, tā teikt, ir sākotnēji Komisijas priekšlikumā paredzēto ambīciju pārvērtējums, un tas ir tiesību akts, kurš attiecas tikai uz piekļuvi VIS saistībā ar noziedzīgu nodarījumu izmeklēšanas un novēršanas darbībām, un tajā nav paredzēts nekāds tiesību noteikums par datu apmaiņu starp valstīm, kuras piedalās, un valstīm, kuras nepiedalās VIS.

49. Nobeigumā jānorāda, ka, manuprāt, Komisijas sākotnējā priekšlikuma pārbaude nenorāda uz elementu, kas būtu nozīmīgs, lai lemtu par apstrīdētā lēmuma tiesiskumu.

B — *Apstrīdētā lēmuma kvalifikācija*

50. Problēma, kura Tiesai ir jāatrisina šajā lietā, ir saistīta tikai ar to, ka ir jānosaka, vai apstrīdēto lēmumu var uzskatīt par tiesību aktu, ar kuru tiek papildināts Šengenas *acquis* vīzu jomā.

51. Lietas dalībnieki piekrīt, ka apstiprinošas atbildes gadījumā Apvienotā Karaliste pareizi ir izslēgta no apstrīdētā lēmuma pieņemšanas. Tiesas judikatūrā ir nepārprotami noteikts, ka Šengenas *acquis* jomas pasākuma noteikšanā var piedalīties dalībvalstis, kas piedalās šajā jomā. Tā tas tika noteikts divos spriedumos, kuri abi tika pasludināti 2007. gada 18. decembrī lietās arī starp Apvienoto Karalisti un Padomi [12].

52. Šajos spriedumos Tiesa, nosakot, vai pasākums attiecās uz Šengenas *acquis*, *pēc analoģijas* izmantoja kritērijus, kurus piemēro,

12 — 2007. gada 18. decembra spriedumi lietā C-77/05 Apvienotā Karaliste/Padome (Krājums, I-11459. lpp., 62. punkts) un lietā C-137/05 Apvienotā Karaliste/Padome (Krājums, I-11593. lpp., 50. punkts).

izvēloties Savienības tiesību akta juridisko pamatu. Proti, Tiesa noteica, ka "Kopienu tiesību akta kvalificēšana par priekšlikumu vai ierosinājumu, kas pamatots ar Šengenas *acquis* [..], jāpamato ar objektīviem elementiem, ko var pārbaudīt tiesa, tostarp akta mērķi un saturu" [13].

53. Ja šajā gadījumā vērā ņemtu tikai apstrīdētā lēmuma mērķi, tad, iespējams, Apvienotā Karaliste iegūtu prasīto atcelšanu. Kā uz to norāda Padomes izvēlētais juridiskais pamats (kurš, atgādinu, ir LES VI sadaļā iekļautās tiesību normas), lēmums vērsts uz tāda mērķa īstenošanu, kas nešaubīgi ir raksturīgs tiesību aktiem policijas sadarbības jomā. Pati Padome apzinās šo apstākli.

54. Savukārt arguments attiecībā uz tiesību akta saturu ir atšķirīgs un savā ziņā neskaidrāks. Varētu uzskatīt, ka kritērijs, kurš norāda uz pasākuma saturu, tāpat ir attiecināms par labu argumentam, ka tiesību akts ir jāuzskata par tādu pasākumu, uz kuru ir piemērojama LES VI sadaļa, jo apstrīdētais lēmums sastāv no vairākiem tiesību noteikumiem, pamatojoties uz kuriem policijas nolūkos var iegūt pieeju VIS.

55. Tomēr jānorāda, ka šajā gadījumā apstrīdētais lēmums *vispārīgi* [14] neattiecas uz personu datu apmaiņu policijas nolūkos. Pretēji, tajā ir paredzēti detalizēti noteikumi, pamatojoties uz kuriem izņēmuma un īpašos gadījumos policija var iegūt pieeju VIS datubāzei, kas šādam nolūkam nebija paredzēts. Visi lietas dalībnieki piekrīt, ka galvenā VIS izmantošana ir saistīta ar vajadzību kontrolēt robežas un ieceļošanu, nevis novērst vai apkarot noziedzīgus nodarījumus. Citiem vārdiem sakot, likumdevējs izvēlējās apstrīdēto lēmumu pieņemt kā ierastu *VIS pārvaldes pasākumu*, ar kuru šo sistēmu noteiktos gadījumos varētu izmantot tādiem nolūkiem, kas atšķiras no ierasti izmantojamiem.

56. Līdz ar to apstrīdētā lēmuma saturu vispirms un galvenokārt veido vairāki noteikumi, kuru mērķis ir īstenot policijas sadarbību, kopā ar tādiem pasākumiem, kas attiecas uz VIS darbību, proti, datubāzes par vīzām darbību, kas tiek izveidota, pamatojoties uz EK līguma IV sadaļu, un kas veido daļu no pastiprinātas Šengenas sadarbības jomas, kurā nepiedalās Apvienotā Karaliste.

57. Līdz ar to kritēriju, kas tika izmantoti, lai notieku tiesību akta juridisko pamatu,

13 — Iepriekš 12. zemsvītras piezīmē minētais spriedums lietā C-77/05 Apvienotā Karaliste/Padome, 77. punkts. Tajā Tiesa atsaucās uz diviem "klasiskiem" spriedumiem par juridiskā pamata izvēli: 1991. gada 11. jūnija spriedumu lietā C-300/89 Komisija/Padome, tā saukto "Titāna dioksīda" spriedumu (*Recueil*, I-2867. lpp., 10. punkts), 2005. gada 13. septembra spriedumu lietā C-176/03 Komisija/Padome (Krājums, I-7879. lpp., 45. punkts) un 2007. gada 23. oktobra spriedumu lietā C-440/05 Komisija/Padome (Krājums, I-9097. lpp., 61. punkts).

14 — Sistēma ar šādu mērķi, kā iepriekš minēts, jau eksistēja iepriekš, tā tika ieviesta ar Lēmumu 2006/960/TI (skat. iepriekš 10. zemsvītras piezīmi), pamatojoties uz to, kā iepriekš norādīts, ka informācijas piekļuves raksturs ir netiešs, nevis tiešs, kā tas ir apstrīdētajā lēmumā.

piemērošana pēc analoģijas neļauj izsmeļoši atbildēt uz jautājumu, vai apstrīdēto lēmumu var kvalificēt par tādu, ar kuru tiek papildināts Šengenas *acquis* vīzu jomā.

58. Turklāt vispārīgi uzskatu, ka ir nepieciešami lēmuma mērķi un saturu izskatīt nošķirti un abstrakti, ja jautājums neattiecas uz juridiskā pamata izvēli, bet gan, kā tas ir šajā gadījumā, uz tā saistību ar Šengenas *acquis*.

59. Pirmkārt, kā iepriekš minēts, vispirms jānorāda, ka šajā ziņā Tiesa atsaucās ne tikai un vienīgi uz savu judikatūru attiecībā uz juridiskā pamata izvēli. Tiesa faktiski ir nepārprotami noteikusi, ka šajā judikatūrā paredzēto kritēriju piemērošana tika veikta *pēc analoģijas* un tādējādi nav pienākuma rīkoties tieši tādā pašā veidā.

60. Otrkārt, attiecībā uz juridiskā pamata izvēli judikatūrā nav arī noteikts, ka ir jāatsaucas *vienīgi* uz tiesību akta saturu un mērķi. Gluži pretēji, judikatūrā ir noteikts, ka ir jāatsaucas uz objektīviem elementiem, pamatojoties uz kuriem Tiesa var pārbaudīt likumdevēja izvēli. Ierasti objektīvie elementi, uz kuriem bieži norāda Tiesa, ir saturs un mērķis, bet tie nebūt nav vienīgie vērā ņemamie elementi [15].

61. Tomēr, manuprāt, šajā lietā ir vēl viens vērā ņemams objektīvs elements — kā minēts iepriekš, apstrīdētais lēmums, *skatoties no faktiskajiem apstākļiem*, attiecas uz datubāzi (VIS), kas Šengenas sadarbības ietvaros tika izveidota attiecībā uz tādu jomu (vīzu jomu), kurā nepiedalās Apvienotā Karaliste. Šis elements nešaubīgi norāda uz ciešas saiknes esamību starp apstrīdēto lēmumu un Šengenas sadarbību vīzu jomā.

62. Treškārt, kā apstiprināts pastāvīgajā judikatūrā, Tiesa ir norādījusi, ka tiesību noteikumu nekad nevar interpretēt nošķirti un tas vienmēr ir jāinterpretē tieši tajā kontekstā, kurā tas ir iekļauts [16].

63. Ceturtkārt un visbeidzot, jānorāda, ka Šengenas sadarbības īpašais raksturs, kas ir paredzēta pastiprinātas sadarbības veidā un kas attiecas tikai uz dažām Savienības dalībvalstīm, liek ņemt vērā vēl vienu principu, proti, Šengenas *acquis* integritātes un

15 — Sal., piemēram, ar 1987. gada 26. marta spriedumu lietā 45/86 Komisija/Padome (*Recueil*, 1493. lpp., 11. punkts) un iepriekš 13. zemsvītras piezīmē minēto "Titāna dioksīda" spriedumu, 10. punkts, un 1996. gada 12. novembra spriedumu lietā C-84/94 Apvienotā Karaliste/Padome (*Recueil*, I-5755. lpp., 25. punkts). Turklāt skat. 2001. gada 6. decembra Atzinumu 2/00 (*Recueil*, I-9713. lpp., 22. punkts).

16 — Iepriekš 12. zemsvītras piezīmē minētais spriedums lietā C-77/05 Apvienotā Karaliste/Padome, 55. punkts.

saskaņotības principu [17]. Šis princips ir īpaši norādīts iepriekš minētā Lēmuma 2000/365/EK 2. apsvērumā [18].

64. Tāpat Tiesas judikatūrā, lai gan tajā nav skaidru norāžu šajā sakarā, ir minēts, ka ir jāņem vērā arī vajadzība izvairīties no Šengenas *acquis* pārdalīšanas un apiešanas, kā rezultātā tiktu pieļautas tādas līdzdalības formas, kas dalībvalstīm, kuras nav pilnas Šengenas sadarbības dalībnieces, izrādītos pārāk "vieglas". It īpaši Tiesa ir noteikusi, ka šādiem Šengenas *acquis* papildinošiem pasākumiem "jāatbilst noteikumiem, ko tie īsteno vai pilnveido [papildina], tādēļ [šiem pasākumiem] ir nepieciešama gan šo noteikumu, gan to pamatā esošo principu akceptēšana" [19].

65. Minētais neattiecas uz situāciju, kas būtu identiska situācijai šajā lietā, jo attiecīgajā lietā Tiesa balstījās uz pieņēmumu, ka izvērtējamais pasākums nešaubīgi bija Šengenas *acquis* papildinošs pasākums, bet šajā lietā ir strīds tieši par tā uzskatīšana par tādu. Tomēr citāts, manuprāt, acīmredzami norāda uz vajadzību izvairīties no tā, ka Šengenas *acquis* varētu tikt interpretēts tādējādi, ka varētu tikt grozīta tā piemērošana un raksturiezīmes tiktu grozītas it kā tikai šķietami vispusīgā veidā, bet faktiski tās tiktu grozītas būtiski [20].

66. Vispārīgi uzskatu, ka saskaņā ar Šengenas *acquis* integritātes un saskaņotības principu vispārēji ir paredzēts pienākums *katru pasākumu, kas nevar faktiski eksistēt bez šī acquis*, uzskatīt par tādu, kas ir to papildinošs. Šajā gadījumā pieeja VIS datubāzei acīmredzami norāda, ka tā ir sistēma, kura ir tikai un vienīgi balstīta uz Šengenas sadarbību vīzu jomā.

67. Līdz ar to, pamatojoties uz Šengenas *acquis* integritātes un saskaņotības principu, jāuzskata, ka apstrīdētais lēmums ir pasākums, ar kuru tiek papildināts Šengenas *acquis* vīzu jomā.

68. Tādējādi šī ir situācija, kurā dažādu interpretācijas kritēriju piemērošanas rezultātā var nonākt pie diviem pretējiem rezultātiem. No vienas puses, pamatojoties uz apstrīdētā lēmuma mērķa analīzi, jāsecina, ka tas ir

17 — Saistībā ar šo principu vispārīgi skat. ģenerāladvokātes Trstenjakas [*Trstenjak*] secinājumus, kas sniegti 2007. gada 10. jūlijā lietā C-137/05 Apvienotā Karaliste/Padome (spriedums iepriekš minēts 12. zemsvītras piezīmē, secinājumu 108.–112. punkts).

18 — Attiecīgajā apsvērumā ir noteikts šādi: "Tā kā Šengenas *acquis* bija iecerēts un darbojas kā saskaņots kopums, kas pilnībā jāpieņem un jāpiemēro visām valstīm, kuras atbalsta principu atcelt personu pārbaudes uz kopīgām robežām".

19 — Iepriekš 12. zemsvītras piezīmē minētais spriedums lietā C-77/05 Apvienotā Karaliste/Padome, 61. punkts.

20 — Attiecībā uz saskaņotības jēdziena piemērošanu juridiskajā diskusijā skat. manus 2009. gada 5. martā sniegots secinājumus lietā, kurā nolēmums tika pieņemts ar 2009. gada 11. jūnija spriedumu lietā C-429/07 *X BV* (Krājums,I-4833. lpp., 28. punkts un secinājumu 6. zemsvītras piezīme).

"ierasts" policijas sadarbības pasākums. No otras puses, piemērojot Šengenas *acquis* integritātes un saskaņotības principu, to var pretēji kvalificēt par tādu pasākumu, ar kuru tiek papildināta pastiprināta sadarbība vīzu jomā un līdz ar to arī pats Šengenas *acquis*. Savukārt apstrīdētā lēmuma satura analīzes rezultātā jāsecina, kā iepriekš norādīts, ka to var uzskatīt gan par viena, gan par otra veida pasākumu.

69. Līdz ar to ir jānosaka kritērijs, pamatojoties uz kuru no divām izvēlēm varētu izvēlēties vienu vai otru.

70. Manuprāt, šajā īpašajā situācijā nevar pēc analoģijas piemērot kritērijus, kas tiktāl, ciktāl tie ir piemērojami attiecībā uz juridiskā pamata izvēli, Tiesas judikatūrā ir noteikti attiecībā uz neskaidrām situācijām.

71. Pirmkārt, nav piemērojams princips, saskaņā ar kuru gadījumā, kad Eiropas Savienības tiesību aktu var pamatot ar vairākiem juridiskiem pamatiem, ir jāizmanto tas pamats, kurš atbilst galvenajam sasniedzamajam mērķim [21]. Šis princips, kā tas acīmredzami izriet no Tiesas noteiktā, ir piemērojams tikai tajos gadījumos, kuros vairāki pamati ir iespējami tādēļ, ka kvalificējamai tiesību normai ir vairāki sasniedzamie mērķi. Savukārt šajā gadījumā problēma nav tik daudz saistīta ar vairākiem *mērķiem* kā ar to, ka divu dažādu *kritēriju* piemērošanas rezultātā var sasniegt divus pretējus rezultātus saistībā ar tiesību normas juridisko kvalifikāciju (pamatojoties uz vienu kritēriju tiek ņemts vērā mērķis, bet otrs attiecas uz Šengenas *acquis* integritāti un saskaņotību).

72. Otrkārt, nav arī iespējams piemērot principu, kas Tiesas judikatūrā ir atzīts par izņēmuma gadījumu un pamatojoties uz kuru pasākumu var balstīt uz diviem dažādiem juridiskiem pamatiem [22]. Šajā gadījumā divu iepriekš minēto kritēriju piemērošanas rezultātā tiek sasniegti divi savstarpēji nesaderīgi rezultāti. Nav iedomājams, ka viens akts vienlaicīgi varētu tikt pieņemts gan kā policijas sadarbības jomā veikts kārtējais pasākums, gan kā pasākums, kas papildina Šengenas *acquis* vīzu jomā, jo tās ir divas situācijas, kuras pēc definīcijas ir attiecināmas uz divām dažādām valstu grupām (pirmajā gadījumā tās ir Eiropas Savienības dalībvalstis, bet otrā gadījumā — daļa no Eiropas Savienības dalībvalstīm un noteiktas trešās valstis).

21 — Skat. 2008. gada 20. maija spriedumu lietā C-91/05 Komisija/Padome (Krājums, I-3651. lpp., 73. punkts un tajā minētā judikatūra).

22 — Skat., piemēram, 2003. gada 11. septembra spriedumu lietā C-211/01 Komisija/Padome (*Recueil*, I-8913. lpp., 40. punkts) un 2006. gada 10. janvāra spriedumu lietā C-94/03 Komisija/Padome (Krājums, I-1. lpp., 36. punkts).

73. Manuprāt, vienu problēmas iespējamo risinājumu varētu panākt, atsaucoties uz tā saukto konfliktējošā kritērija "īpašo nozīmi". Principā tas attiecas uz kritērijiem ar līdzvērtīgu nozīmi un svaru, bet kurus saskaņā ar hierarhisko iedalījumu īpašās noteiktās situācijās var uzskatīt par tādiem, kur viens ir pārāks par otru. Loģika, kas ir jāievēro, faktiski ir tā pati, kuru Tiesa piemēro, nosakot juridisko pamatu aktam, kuram ir divas dažādas sastāvdaļas — attiecīgajos gadījumos piemērojamais juridiskais pamats ir tas, kurš ir saistīts ar galveno sastāvdaļu. Šajā gadījumā vienam no diviem kritērijiem ir jābūt pārākam — tam, kurš noteiktajos apstākļos ir vispiemērotākais, ņemot vērā akta, kurš ir strīda priekšmets, saturu.

74. Šajā lietā kritērijs saistībā ar mērķi ir balstīts uz apstrīdētajā lēmumā norādīto "policijas" funkciju. Savukārt Šengenas *acquis* integritātes un saskaņotības kritērijs attiecas uz šī akta saturu, pamatojoties uz kuru tiek izmantota datubāze (VIS), kas ir radīta, lai veiktu vīzu pārvaldīšanu.

75. Uzskatu, ka šajā gadījumā, kas ir iesniegts izskatīšanai Tiesā, "Šengenas elementa" nozīme, proti, VIS datubāzes nozīme, ir lielāka par "policijas sadarbības elementa" nozīmi, kuram ir papildinošs un pakārtots raksturs. Tas ir tādēļ, ka, skatoties no likumdevēja izvēles viedokļa, apstrīdētais lēmums galvenokārt ir pasākums, kas attiecas uz VIS datubāzes pārvaldīšanu. Citiem vārdiem sakot, apstrīdētā lēmuma saturs nav tikai tādu tiesību normu kopums, kas ir vērsts uz noziedzīgu nodarījumu novēršanu, bet arī un galvenokārt tas ir tādu tiesību normu kopums, kas attiecas uz VIS izmantošanu konsultēšanās nolūkos.

76. Šajā sakarā nevar neņemt vērā, kā Apvienotā Karaliste norādīja Tiesas sēdē, ka šobrīd Apvienotajai Karalistei nav tiešas piekļuves VIS, pat ja tai tiktu paredzēta šāda iespēja. Šai dalībvalstij faktiski nav vajadzīgās infrastruktūras ("materiāls" savienojums ar VIS). Nešaubīgi šādu infrastruktūru nevarētu izveidot, pamatojoties uz apstrīdēto lēmumu, jo tajā nav paredzēts neviens tehniska rakstura noteikums, kā rezultātā tas apstiprina attiecīgo papildinošo raksturu salīdzinājumā ar visu pārējo VIS regulējuma tiesību kopumu, kuru pieņēma, pamatojoties uz Līguma par ES IV sadaļu.

77. Kā Padome uz to vairākkārtīgi ir norādījusi savos rakstveida apsvērumos — ja apstrīdēto lēmumu kvalificētu par tādu pasākumu, kurš ir "ierasts" policijas sadarbības pasākums, tad nonāktu pie paradoksāla rezultāta, kas ļautu valstīm (Apvienotajai Karalistei un Īrijai), kuras nepiedalās šādu datubāžu pārvaldībā, piekļūt VIS, lai novērstu un apkarotu īpaši smagus noziedzīgos nodarījumus, bet šāda pieeja tiktu liegta tām valstīm (Šveice,

Norvēģija un Islande), kuras piedalās VIS pārvaldē un finansēšanā un kuras ikdienā to izmanto savām "ierastām" vajadzībām (proti, galvenokārt robežu pārbaudē).

perspektīvu, kas salīdzinājumā ar apstrīdēto lēmumu ir pilnīgi atšķirīga, proti, to varētu veikt, pamatojoties uz pasākumu, ar kuru īpaši censtos veikt šādu datu apmaiņu.

C — *Padomes izvēlētais juridiskais pamats*

78. Apvienotā Karaliste cenšas apstrīdēto lēmumu parādīt kā tādu, ar kuru tiek veikta informācijas apmaiņa, un apgalvo, ka gadījumā, ja Apvienotā Karaliste un Īrija varētu piedalīties tā pieņemšanā, šīs dalībvalstis dotu piekļuvi datiem, kuras ir to rīcībā vīzu jomā. Tomēr, manuprāt, šāda pieeja ir balstīta uz kļūdainu pieņēmumu. Būtu pareizi, ja likumdevējs saskaņā ar Komisijas sākotnējo priekšlikumu apstrīdēto lēmumu uzskatītu par datu apmaiņas pasākumu. Tomēr uzskatu, ka iepriekš norādīto iemeslu dēļ apstrīdētais lēmums faktiski ir tikai tāds pasākums, ar kuru tiek nodrošināta VIS datubāzes darbība un pārvaldība, un tādēļ pareizāk ir uzskatīt, ka tiesības noteikt šādu pasākumu ir attiecināmas tikai uz tām valstīm, kuras ir izstrādājušas un pārvalda attiecīgās datubāzes.

80. Nobeigumā tomēr jānorāda uz pēdējo problēmu, kuru nevar ignorēt un kas iespējami ir visdelikātākais un grūtākais aspekts šajā lietā. Tā ir nozīme, kura iespējami ir jāpiešķir juridiskajam pamatam, kuru Padome izmantoja attiecīgā akta pieņemšanai.

81. Proti, kā iepriekš norādīts, apkopojot lietas dalībnieku argumentus, Apvienotā Karaliste īpaši uzstāj uz to, ka LES VI sadaļas kā juridiskā pamata izmantošana nozīmē, ka apstrīdētais lēmums nav pasākums, ar kuru tiek papildināts Šengenas *acquis* vīzu jomā, bet gan tāds pasākums, kura pieņemšanā Apvienotajai Karalistei vajadzēja atļaut piedalīties.

79. Protams, vēlams, lai vismaz saistībā ar atsevišķiem mērķiem varētu notikt savstarpēja VIS esošās informācijas vīzu jomā apmaiņa ar Apvienotās Karalistes un Īrijas datubāzēm. Tomēr tas var notikt, pamatojoties uz

82. Būtībā iepriekšējā punktā norādītais arguments ir balstīts uz pieņēmumu, ka nav

nesaderības starp to, ka lēmums tiek balstīts uz LES VI sadaļu, un to, ka tas tiek atzīts par tādu, ar kuru tiek papildināts Šengenas *acquis* vīzu jomā.

83. Jāatgādina, ka Šengenas *acquis* ietilpst arī tādi pasākumi, kas attiecas uz policijas sadarbību [23]. Patiešām, Apvienotā Karaliste vismaz daļēji piedalās šajā Šengenas sadarbības jomā, bet tas netiek veikts saistībā ar vīzu jomu [24], un tas norāda uz to, ka Šengenas sadarbības ietvaros var veikt policijas sadarbības pasākumu kā tādu un ka principā nav ierobežojumu kvalificēt to par pasākumu, kas, pamatojoties uz Līguma par Eiropas Savienību VI sadaļu, iekļaujas Šengenas *acquis*.

84. Līdz ar to tas, ka apstrīdētā lēmuma juridiskais pamats ir LES 30. un 34. pants, neizslēdz iespēju to uzskatīt par pasākumu, ar kuru tiek papildināts Šengenas *acquis*.

85. Tomēr Apvienotā Karaliste apstrīd iespēju apstrīdēto lēmumu uzskatīt par *Šengenas acquis papildinošu pasākumu vīzu jomā*, nevis par tādu, kas vispārēji ir Šengenas *acquis* pasākums. Taču šajā sakarā jānorāda, ka, ņemot vērā manus iepriekš minētos apsvērumus, apstāklis, ka pasākuma mērķis ir tāds, kas ir saistīts ar "policiju", neatceļ apstākli, ka, skatoties no tā satura, tas būtībā ir lēmums, kurš attiecas uz VIS darbību.

86. Turklāt jāņem vērā, ka Apvienotā Karaliste automātiski nepiedalās arī tādos Šengenas pasākumos, kuri attiecas uz policijas sadarbību. Tās līdzdalība ir ierobežota uz tiem gadījumiem, kuros tā ir īpaši paredzēta.

87. Līdz ar to, manuprāt, Padomes izvēle uzskatīt, ka apstrīdētais lēmums vienlaicīgi ir gan pasākums, ar kuru tiek papildināts Šengenas *acquis* vīzu jomā, gan akts, kas ir pamatots ar Līguma par ES VI sadaļu, kaut arī tā ir netipiska, bija pareiza. Apstrīdētais lēmums ir pasākums, kas iekļaujas Šengenas sadarbības jomā un kura juridiskajā pamatā ir tās Savienības tiesību normas, ar kurām tiek regulēta policijas sadarbība. Apstrīdētais lēmums tomēr ir akts, kas attiecas uz VIS darbību, un tas bija jāpieņem "VIS valstīm". Līdz ar to uzskatu, ka Apvienotās Karalistes prasība ir jānoraida.

23 — Skat., piemēram, Šengenas konvencijas 39. un nākamos pantus (2000. gada 22. septembra OV L 239, 1. lpp.).

24 — Sal. ar iepriekš minētā Lēmuma 2000/365/EK 1. pantu.

88. Nobeigumā jānorāda uz svarīgu apstākli, proti, uz šīs lietas īpašo raksturu. Apvienotās Karalistes prasības iespējamais noraidījums no Tiesas puses nekādā veidā neradītu jautājumu par juridiskā pamata nozīmi Savienības tiesībās. Skaidrs, ka, pamatojoties uz norādi uz juridisko pamatu, principā tiek noteikta procedūra, balstoties uz kuru tas ir jāpieņem. Tādēļ ir jāuzskata, ka Šengenas pastiprinātā sadarbība ir sava veida tiesību kopums, kas darbojas paralēli Savienības tiesībām. Savienības tiesības vienmēr ir piemērojamas Šengenas sadarbības jomā, bet ar vienu ierobežojumu (kas ir šajā lietā), kas rodas no tā, ka noteiktās situācijās to valstu skaits, kuras piedalās lēmumu pieņemšanā, ne vienmēr ir tas pats, kas pieņem Savienības "kārtējos" tiesību aktus.

VI — Secinājumi

89. Ņemot vērā iepriekš minētos secinājumus, piedāvāju Tiesai:

— prasību noraidīt;

— piespriest Apvienotajai Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;

— noteikt, ka Komisija un Spānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.